

Angie, een obsessie

Eerste druk, februari 2012
© 2012 Johan Vanka

Corrector: Chantal Douwes
Omslagfoto: Marian Berrevoets

ISBN: 978-90-484-2272-2
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veerveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

ANGIE,
EEN OBSESSIE

Johan Vanka

Angie heet niet Angie. Het is een pseudoniem. Haar echte naam kan ik niet noemen. Want echt IS ze.

“Solitude”

My name it means nothing
my fortune is less
My future is shrouded in dark wilderness
Sunshine is far away, clouds linger on
Everything I possessed – Now they are gone

Oh where can I go to and what can I do?
Nothing can please me only thoughts are of you
You just laughed when I begged you to stay
I've not stopped crying since you went away

The world is a lonely place – you're on your own
Guess I will go home – sit down and moan.
Crying and thinking is all that I do
Memories I have remind me of you
Black Sabbath; 'Master of reality', 1971.

1. Het ongeluk

Vanaf het huis aan de Rijksstraatweg 386 waar ik een zolderetage bewoonde, naderde ik het grote kruispunt. Bij het aanrijden wist ik het al. ‘Een onbestemd gevoel maakte zich van mij meester’ zou een prachtig cliché zijn, een literaire roman waardig. Maar er maakte zich helemaal niks van mij meester. Met dat onbestemde gevoel was ik zojuist opgestaan na een rotnacht met een rotdroom. En eigenlijk was ‘onbestemd gevoel’ dan ook een understatement. Ik voelde me dof, somber en nutteloos. En dat had helemaal niets te maken met de taferelen die zich op het grote kruispunt afspeelden.

Een flinke mensenmassa had zich op de brug verzameld. Al gauw kon ik er met mijn Renault 4 niet meer door (ik had nog geen driehonderd meter gereden vanaf mijn huis) dus parkeerde ik deze aan de rechterzijde waar toen nog een Rabobank gevestigd was, en liep verder in de richting van het ongeval. “Je moet wat doen,” zei ik tegen mezelf, als gediplomeerd verpleegkundige. En ik vertraagde mijn pas. Maar ik werd tegelijkertijd toch ‘aangezogen’ tot dat wat zich afspeelde. Ik liep door. Langzaam.

Toen ik de grashelling van de Jan Gijzenkade op liep werd net, door één jonge kerel, de oude man op het droge getrokken. De auto was tot onder de brug gedreven. Alleen het dak was nog zichtbaar. Politie naderde in de verte. De jongeman had er een vreselijke klus aan om de corpulente oude man met zijn natte kleren omhoog te hijsen. Een ‘dood gewicht’ in de letterlijke zin van het woord. En ik keek. Tientallen mensen op de brug. Tientallen ook achter mij. Ik stond in de ‘voorhoede’ op nog geen acht meter van de zwoegende

redder af. “Ik moet hem helpen,” hamerde het door mijn hoofd. En ik deed het niet.

De kade was stijl. Ik wist dat je een drenkeling bij voorkeur horizontaal moet bergen, om verdere inwendige longschade te voorkomen. De jongen zwoegde en zeulde de man aan zijn armen de kant op. Politie arriveerde. Een agente begon onmiddellijk met mond op mond beademing. Ze *meende* het goed maar ze deed het niet goed. Hoofd niet ver genoeg achterover, mede veroorzaakt door de steile walkant. Blazen tot je een ons weegt, zonder resultaat. Ze vervulde haar taak met weezin. Na iedere drie, vier vruchteloze blaasacties spuugde ze in het gras naast het slachtoffer. “Ik zou haar moeten helpen. Zo heeft het geen zin!” Maar ik kon niet.

Een andere politieagent richtte zich tot de jongen, die koud, nat en ‘in zichzelf gekeerd’ naast het slachtoffer zat. Hij keek de andere kant op. “Heb jij hem uit het water gehaald,” vroeg de agent. Ja, ik vond het ook een open deur, maar de jongen reageerde fel negatief. “Godverdomme, wat denk je.” Het moment ging weer voorbij. De jongen mocht mee in een politiebusje. Draaiende motor. De ramen besloegen.

Weer sirenes. Een ambulance. Gek. De agente was al gestopt met beademen. Hartmassage was niet gedaan. Dat had natuurlijk wel moeten gebeuren, had dit slachtoffer nog enige kans kunnen maken. Ik wist dat wel. Ik zou het zo kunnen doen. Op mijn werk ook wel eens gedaan. Een paar maanden geleden nog toen Humphry stikte in een appel. Na een vakkundige ‘Heimlich’ spoot de halve appel (die gasten die neuroleptica slikken kauwen niet goed!) uit zijn luchtpijp tegen de muur (letterlijk!) en (gelukkig met externe zuurstof in plaats van ‘mond op mond’) met mijn reanimatietechniek was Humphry alweer bij kennis nog voordat de ambulance er was. Zie je wel, het kan wel. Maar je moet het doen. Niet nadenken. Doen.

Maar ik kon niks doen. Zelfs niet nadenken. Want wat een automatisme zou moeten zijn leek wel uitgeschakeld. Zonder denken had ik op kunnen treden. Zoals zo vaak.

Eens had ik de gewaarwording dat ik als verpleegkundige een aanzuigende werking had op al wat ziek, zwak, misselijk of ongelukkig was. En dan ongelukkig in de zin van 'niet gelukkig' maar óók bedoeld als 'in een ongeluk'. Ik hoefde maar over straat te lopen of links en rechts knalden auto's op elkaar, sloegen vlammen in de pan, kukelden fietsers over de kop. Het zou bij wijze van spreken normaal zijn geweest indien ik permanent met een EHBO-koffer op mijn rug door de stad liep. Allemaal overdreven natuurlijk, maar op zijn zachtst gezegd 'gebeurde er nogal eens wat in mijn omgeving'. En altijd wist ik op te treden. Moeiteloos. Doen wat moest. 1-1-2 bellen (wat toen nog geen 1-1-2 heette) Eerste hulp verlenen. Mensen geruststellen. Het was er altijd en is altijd gebleven. Behalve toen.

Toen op de kruising Gijzenvaart/Rijksstraatweg verzoop iemand voor mijn ogen. Ik had bij de redding kunnen en moeten helpen. Ik had bij de reanimatie kunnen en moeten helpen. Ik had de agente in haar walging kunnen ondersteunen door haar het mondkapje aan te bieden wat – standaard – in het dashboardkastje van mijn auto ligt. Ik had – op zijn minst – aanwijzingen kunnen geven. Ik had zelfs de jonge man mijn douche en mijn kleren kunnen aanbieden, driehonderd meter verderop.

Niets van dat al. Ik stond en keek. En had medelijden. Niet met de man. Niet met de jongen. Niet met de agente. Met mijzelf.